

Цвітуть сади на Україні

Ганна Черінь

В очах злинялих — юности сліди
І спогадів збережена блакить.
Коли вишневі зацвітуть сади,
Згадає він — і серце защемить,

І стане солодко, неначе знову з ним
Струнке дівча з васильками в волоссі...
Яким він був тоді непоказним,
Несміливим! (Таким лишивсь і досі).

Вона любила. Він не розумів,
І раптом час розлуки вдарив швидко...
І на прощання, не знайшовши слів,
Він лиш зірвав і дав вишневу квітку.

Пройшли роки, як бурна каламуть,
Чимало пережити довелося...
Але ніяк не може він забуть
Стрункої дівчини з васильками в волоссі.

Вона його забула без біди,
І заміж вийшла, згрубла й постаріла.
Та що ж, як щовесни цвітуть сади,
Як повінь запашна, як радість яснокрила.

1958